

SOSYAL İMTİHAN

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 10.02.2013 tarihli (199.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim Elhamdüillahi Rabbi'l Âlemin ve Sallallahu ve Selleme Ala Seyyidina Muhammedin ve Ala Âlihi ve Sahbihi Ecmain

Aziz kardeşlerim,

Allahu Teâlâ, bütün kullarını “Kim daha güzel iş yapacak?” diye görmek için yarattı. Allah kimin ne olacağını da o kulun yapacaklarını da daha öncesinden çok iyi biliyordu. Fakat “Allah görsün, melekleri görsün, kul kendisi anlasın, sahne oynansın.” diye de kullarını yarattı. “Kim daha güzelini yapacak, Kulluğu kim daha güzel icra edecek?” bu sahnelensin diye biz, bu dünyada varız. Bu nedenledir ki Allah kullarını yaratırken hangi zamanda yaratırsa yaratsın; o kulun muhakkak risklerle, imtihan dediğimiz musibetlerle, bela dediğimiz şeylerle karşılaşacağı ortamı da yaratmıştır. Bu örnekleri saymakla bizim, vakit geçirmemize gerek yok. Babamız Âdem aleyhisselamın evlat sıkıntısını biliyoruz. Evlatlarının nasıl üç günlük dünyada (üçüncü gününde dünyanın) yani; dün geldiler dünyaya ve henüz eve yerleşiyorlardı. Daha henüz mobilya alacaklardı, cinayet işlediler. Daha evin mobilya taksitleri ödenmeden şu dünyada, bugünkü kargaşalıkların örneği oldular.

Allah kulunu ne zaman yaratıyorsa, o zamanı da o kul için imtihan olacak şekilde yaratıyor zaten. Hiç kimse çıkıp da “Çok kötü bir zamanda geldik.” şeklinde zannetmesin. “Filancalar da çok iyi zamanda gelmişlerdi de onların hesabı ucuz oldu.” diye zannetmesin. Herkesin zamanı en kötü ve en iyi zamandır. Allah, mutlak adalet sahibidir. Bir kulunu çok iyi şartlarda yaratıp öbür kulunu da berbat şartlarda yaratıp sonra da “Aynı cennettesiniz.” demez ve aynı cehennemle de cezalandırmaz Allah.

Biz zannederiz ki Bilal-i Habeşi, ne güzel fırsatlarla yaratıldı. “Yahu Ebubekir seni kurtarıyor, Peygamber müezzini yapıyor. Fetihte de çıkıp Kâbe'nin üstünde ezan okuyorsun! Cennet işte, çantaya koymuş cenneti vermişler.” zannediyoruz. Hiç de öyle değil, hiç de öyle değil! Bir de Bilal-i dinlesek zavallı, bize ne ağıtlar yakar. “Ne muhteşem fırsatlı zamanlarda yaratıldınız. Doğdu ezan duydun. Her yer meyhaneydi; buna rağmen ezan duyuyordun, namaza gidiyordun. Soğuk yok, sıcak yok kimalı camilerde. Yahu sizi Allah, fırsatlı yaratmış!” Bilal de bize öyle bakacaktı. Hiç kimse; hiçbir imkânın olmadığı bir zamanda veya her şeyin yerli yerinde olduğu bir zamanda, asla yaratılmıyor. Bize göre çok farklı imkânlar ve imtihanlar var; ama Allah'a göre herkes, adaletli denecek fırsatlarla yaratılıyor. İşte Habil Kabil örneğinde olduğu gibi! Mesela; dokuz yüz elli sene peygamberlik yapmış Nuh aleyhisselamın karşısında yüz tane “Tamam sana inandık Nuh.” diyen insan olmayışını değerlendirirken biz, Nuh aleyhisselamı başarısız mı görelim. Onun karşısında duranlara “Yahu ne akılsız insanlar bunlar!” mı diyelim. Hiçbirine hiçbir şey demeyelim. Niye hiçbir şey demeyelim? Çünkü biz de gözümüzle görüyoruz ki dokuz yüz elli seneye denk olacak bir imkânla insanlar, Allah'a çağrıldıkları halde yine de gelmiyorlar. Demek ki mesele, Allah'ın imtihanı meselesidir. Bu imtihana kul hazır olacak ve kazanacak veya nasibi olmayan kaybedecek. Meselemiz budur!

Kardeşler,

Bu girişten sonra, şu noktaya gelmek istiyorum. Bizim zamanımızda, cinlere bile külah değiştirtecek imtihanlar var. Önümüzde filanca sistem, filanca teknolojik imkân var. Bakıldığında ifritin bile akıl erdiremeyeceği, ifritlerin bile baş edemeyeceği bir çevre ve atmosferde bulunuyoruz. Bilhassa medya alanında karşımıza çıkmış olan imkânlar ve gelişmeler ciddi bir şekilde bizi ürkütüyor, korkutuyor; ama bu ürkütmeyi ve korkutmayı “Medya veya işte diğer teknolojik gelişmeler adına internet denen, televizyon denen gelişmeler bizi bozacak, imanımızı bozacak.” şeklinde görmüyorum ben. O açıdan görmüyorum ben.

Ben olayı şu açıdan görüyorum. “Acaba Allah ‘Bu kadar imkâna rağmen, siz niye kazanamadınız?’ diye der mi?” bunu düşünüyorum. Çünkü neticede şu noktaya geliyoruz ki; televizyonundan internetine kadar mahza şer değildir. Yani bunlar, hayra da kullanılabilir. Bunu da gördük. Biz Müslümanlar olarak şöyle elli yıllık tarihimizi irdelediğimizde görüyoruz ki televizyon ilk çıktığında, toplu bir refleks gösterilmiş. Yani Müslümanlar “Bu melanet, kadını kızı başımıza bela edecek!” diye ürkmüş bundan. El hak da o günkü Müslümanların ürküp “Aman bu beladan, cinden uzak duralım!” şeklinde bir tepki göstermeleri de bir nebze haklı olduklarını gösteriyor. Zaman ilerlemiş, bakılmış ki bu televizyon denen bela hiç de geri gideceğe benzemiyor.

Bir geldi, hemen yerleştii. Ben çocukluğumu hatırlıyorum, sizler de hatırlıyorsunuzdur. Yani, mahallede bir kişide bir televizyon vardı. İtibarlı insanlar, yoğun bir şekilde o eve misafirliğe gidiyorlardı. Üç dört evde oldu. Mahallede, sokakta beş altı evde oldu. Derken, televizyon satan mağazanın önünde ciddi bir şekilde birikmeler oluyordu. İnsanlar, sesini duymadıkları bir şeyi görüyorlar. Bir acayip! Afet gibi; ama sempatik bir afet! Böyle cana yakın bir afet. “Yahu Müslümanlar buna baksın mı, bakmasın mı? Şeytan mı, İblis mi, Deccal mı?” denirken, şimdi Müslümanların da televizyonları oldu. Fakat artık ne kadar koşarsan koş, öbür taraf yüz tur fazladan attığı için; sen yarışta hızlı gitsen de onlar, yüz tur önden gittiklerinden yarışta geçilmiyorlar bir türlü. Bu hale gelindi. Sonra bu yakın yıllarımızda, (on-on beş yıl içerisinde) internet denen bir sistem ortaya çıktı. Bu sefer televizyondan yararı olan Müslümanlar, televizyonda yarışa geç katılmışlardı; ama internette aynı gecikme gösterilmedi. Yani Müslümanlar, internet dünyasına daha hızlı girdiler. Bu, hem Müslümanların televizyondan bir yaraları var “Bari bunda yaraya girmeyelim.” diye bir düşünceye sahip oldukları için hem de internet istemeseniz de burnunuzun dibine kadar geliyor. Yani internet, televizyon gibi değil. Daha hızlı yayıldı ve daha hızlı evimize, işyerimize girdi. Müslümanlar “Bari bu fırsatı kaçırmayalım.” diye düşündüler.

Kardeşler,

Biz, şuna itikad ediyoruz. Allah’ın gönderdiği en büyük afette bile, kullanılabilirlik oranı vardır. Bir hayır vardır. Yani ölüm en ağır afettir, insanın sonu demek zaten; ama düşünün hiç ölünmeseydi, bu dünya da hayat olur muydu? Evet; babalarımızın dedelerimizin ölmesi, çocuklarımızı kaybetmemiz yüreğimizi dağılıyor. Burada bir sıkıntı var; ama yüz yetmiş beş yaşındaki dedenle ne yapacaktın? Bunun cevabı da yok! Dört bin yedi yüz on altı yaşındaki amcanla nerede, ne yapacaktın? Yani elli yaşını geçince, seksen yaşını bulunca ihtiyarlar sorun oluyorlar. Bin yaşındaki dedenle ne yapacaktın? Baban dokuz bin iki yüz on altı yaşında, sen dokuz bin yüz yetmiş beş yaşındasın. Böyle bir şeyi düşünmek bile ürkütüyor insanı. Nuh aleyhisselamı hayal etmek bile, akli durduruyor. Yani ölüm bunca ağırlığına, zorluğuna rağmen ölümde bile bir miktar hayır var. Yani gömüyorsun, kapanıyor bir miktar. Hastalıklarda da bir miktar, biz hoşlanmasak da lehimize olan sonuçlar bulunabiliyor.

Allah bir şeyi gönderiyorsa bunu, yüzde yüz şer olarak göndermiyor. İçkiyi ve kumarı bize yasaklarken; yani görünürde bir miktar içkide ve kumarda bile baktığında ekonomiye faydalı denecek şeyler bulunabilir. Fakat şerri ve belası sizin için daha çok olduğundan “Onu size yasakladık.” diye Allah buyuruyor. Demek ki Allah’ın yasakladığı bir şeyde bile ciddi bir yarar bulunabilir; ama biz neye göre değerlendiriyoruz? “Yasakladıysa Allah, olduğu gibi faydalı olsa bile bizim için bitti, kapandı bu dosya!” diyoruz. Bu ayrı bir meseledir.

Kardeşler,

Kimine göre musibet, kimine göre rahmet, kimine göre de bela diyeceğimiz enteresan bir şey olan internetle karşılaştık. Bunu cinler mi yapar, nasıl gelir gider? Akilla anlaşılacak bir şey değil!

O derece ki herhalde dün internette filan gelişmeyi yapan bir mühendis topluluğu, bugün kendileri bile ne yaptıklarını anlamıyorlardır. Çünkü dünkü şey bugün geri kalmış bir teknoloji haline geliyor. Bu insanlığın sonu mudur? İnternet denen şey, sonunda insanlığı yok mu edecek? Bela mı olacak, rahmet mi olacak? Hiçbir şey söyleyemiyoruz. Çünkü internetin bu hızla nereye doğru gittiğine dair, bizi nereye götüreceğine dair hiçbir tahminde bulunmak mümkün değil. Mesela; bu alanda uzmanlaşmış, işte filan teknolojiyi şu şekilde kullanan kardeşlerimizle de oturuyoruz. Onlara da bu soruyu soruyorum, dudak uçuklatıyorlar. “Bilemiyoruz nereye gideceğini, durum belli değil.” diyorlar.

Bir şey gökten kuyruklu bir yıldız gibi geldi, geçiyor dünyanın üzerinden. Şükürler olsun elhamdülillah, yani bu hususta Müslümanlar olarak teyakkuz halindeyiz. “En azından bu fitne bizi istila etmeden, biz bunun sırlarını çözelim.” diye düşünenlerimiz var. Buna, hamd etmemiz gerekiyor. Gözü, körü körüne bu belaya dalmış da olabilirdik. Televizyon hususunda mesela, körü körüne gidiyoruz. Televizyonu, hayra kullandığımızı söyleyemeyiz. Bu derste televizyonda yayınlanıyor; ama yirmi dört saatin içinde bir saatin ilaç olması, yirmi üç saatlik zehri kapatmıyor.

Şu ders televizyonda yayınlandığı için; Müslümanlardan üç tanesi “Bunu izleyeyim.” diye camiye gitmeyecek olsa, namazı kaçırarak olsa ve bu dersi izleme heyecanı ile namazın vaktini geçirmiş olsa bu ders de hayır değildir. Hatta ve hatta Müslüman “Şu hafız ne kadar güzel Kur’an okuyor televizyonda.” diye onu izlerken namazı kaçırmış olsa dinlediği hiçbir Kur’an veya hafız onu kıyamet günü kurtarmayacak kılmadığı namazından dolayı.

Şunu söylemek istiyorum. Bir musibet rahmetiyle de gelebiliyor, zahmetiyle de gelebiliyor. Şerle de geliyor, hayırla da geliyor; ama bizim açımızdan sonucun ne olacağı çok önemlidir. Bizi nereye getiriyor? Bu bizim için hayır olarak mı, şer olarak mı sonuçlanacak. Aynı şey, cep telefonu için de karşımızda duruyor kardeşler. Yani, şöyle örnek vermek istiyorum. Sadece otuz sene önce İstanbul’da bir ev telefonu almak için kaç sene sıra bekleniyordu. Şimdi beş yaşındaki bir çocuk, cep telefonuna sahip olmak için babasına kaç kere tembih ediyor. İster al, ister alma baba olarak. Artık beş yaşında çocuklara da telefon alınıyor, onların da telefonu var. Bir de otuz sene önceki telefonların fonksiyonlarıyla şimdi beş yaşındaki çocuğun elindeki cep telefonunun fonksiyonlarını, komiklik olsun diye bir kıyas etsek herhalde” Ne halden ne hale geldik.” deriz. Ayrıca bunun yarının ne olacağına dair, çok riskli bir tahminlerde bulunabiliriz.

Kardeşler,

Ben burada ne “Çocuklara cep telefonu almayın!” diyebiliyorum ne “Şu internetten uzak durun. Aman Allah, bununla cehenneme gidersiniz!” diyebiliyorum ne de “Televizyonu görüyor musunuz? Nasıl bizi Allah’tan koparıyor.” diyebiliyorum. Bunların hiçbiri denemez hale geldi. Dün televizyonu; şeytana, deccala benzeten büyüklerimiz bugün, televizyonla mesaj vermeye çalışıyorlar. Yani bizden önce Ümmeti Muhammed’i ikaz etmek ve hoca efendilik konumunda bulunmak durumunda olan büyüklerimiz bugün, başka bir siyasetle bu işin üzerine gitmek zorunda kaldılar. Neden? Çünkü bakıldı ki bu dışarıdan ayıplamayla, kınamayla vesaire ile baş edilir bir durum değil bu iş, “Bari bu musibetle baş başa yaşamayı öğrenelim.” dendi. Tıpkı köpek gibi! Necis, pis, ısırtıyor mısırtıyor; ama kapıda bağlayıp tutarsan işe yarıyor. Bu durumu, bu şekilde değerlendirmek için şunu söylüyorum. Kardeşler, bir Müslüman olarak biz bu interneti, bilgisayarı, televizyonu, cep telefonunu, medyayı vb. teknolojik gelişmeleri, son elli yılın üç büyük teknolojik yatırımı ve gelişmesini en mükemmel cihat malzemesi olarak da kullanabiliriz; nefsimizi ve neslimizi helak edecek ve bizi ahirette cehenneme sürükleyecek bir musibet olarak da kullanabiliriz. Akılsızca vaktimizi ve ahlakımızı öldüren, zararlı nesle halinde de kullanabiliriz.

Üç pozisyon var bu teknolojik gelişmede. Halkça konuştuğumuzda cep telefonu, bilgisayar ve televizyon bu üç isim, bu teknolojiyi simgeliyor. Cep telefonu, bilgisayar ve televizyon! Esasen bunların alt yapısı böyle değil tabi. Link, frekans gibi deyimleri kullandığımız zaman meseleyi, daha mühendisvari kullanmış oluyoruz. Ben ona ihtiyaç hissetmiyorum. Cep telefonu, televizyon ve bilgisayar! Bizim masamızda, evimizde, büromuzda duran hatta artık otobüslerde, uçaklarda karşımıza çıkan bu cihazların, muhakkak bir kullanım kılavuzu olması gerekiyor. Bu kılavuz zaten satılırken veriliyor. Zaten internet bağlantısı verilirken sana “Şöyle kullanacaksın.” deniyor. Ben onu kastetmiyorum. Mü’minin kılavuzu olan Kur’an’ın; cep telefonca, bilgisayarca ve televizyonca olan şekli bilinmelidir. Yani ben; Kur’an’ımın beni nasıl bir cep telefonuna, nasıl bir bilgisayara, nasıl bir televizyona sahip edeceğini bilmeliyim. Aksi takdirde cep telefonunu, en azından cihat nesnesi olarak kullanamadığımdan dolayı zarar ederim ben. Yani cep telefonu, bilgisayar ve televizyon sayesinde ben Bedir Mücahidi olabilirim. Bedir’deki mücahit de olabilirim; Bedir’de kafası koparılmış olan Ebu Cehil de olabilirim. Maazallah. Bu öyle bir keskin ve öyle riskli bir cihaz ki bu üç cihazı özellikle simgeleyerek söylediğimizde, yani bizi Bedir’in anlı şanlı kahramanları gibi Allah’a yaklaştırabilir; Bedir’de cehennem çukurlarına yuvarlanan müşrikler gibi Rabb’imizin huzuruna götürebilir. Üçüncü alternatif de yani, ne oraya ne de buraya yar olamadan, boşu boşuna ömrünü çürüten, ahlakını berbat eden bir neslin içinde yuvarlanıp gitmiş birisi de olabilirim ki bu da esasen, büyük bir kayıptır.

Kardeşler,

Yani şunu söylemek istiyorum. En başta dedim ki Allah imtihansız, iptilasız, musibetsiz bir zaman yaratmamıştır. En çok sevdiği Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi bile imtihan grupları içerisinde, o imtihanlarla mücadele eden bir hayatla yağurmuştur. Ta bebekliğinde onu yetim bırakarak, anasız bırakarak imtihanlarını başlatmıştır. Peygamber olduktan sonra aleyhisselatu vesselam artık, yetimliğe rahmet okutacak sıkıntılarla yaşamak zorunda kalmıştır.

Eğer Allah imtihansız, muafiyeti olan bir gün ve bir insan seçecek olsa ve “Hadi bunları muaf edeyim.” diyecek olsaydı; ola ola Medine’inde Rasullulahu sallallahu aleyhi ve sellemine öyle muaf, güzel ibadetini yapan, sabah namazını kılan, yatsıya kadar da hurmalarını toplayan, yatsıda da teheccüde kalkmak için erken yatan bir peygamber yapabiliirdi onu. Ne yatmaya vakit bıraktı ne de şöyle rahat bir namaz kılmak için vakit bıraktı ona. Meşakkatten meşakkate, imtihandan imtihana koştu Peygamberi sallallahu aleyh ve sellem. Biz ki onun ne tırnağıyla ne de saçıyla ölçülecek bir kimliğimiz vardır. Biz de “لِيَبْلُوكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَفُورُ” için geldik. Hangimiz daha mücahid, daha şuurlu, vesvesesiz, cep telefonsuz namaz kılacağız? Hangimiz derse gittiğimizde cep telefonunu kapatmayı akıl edeceğiz de “Benim cep telefonum çalar orada. Okunan bir ayeti yanlış anlar bir Müslüman.” diye hassasiyeti hangimiz göstereceğiz? Bunu ölçmek için Allah, bizi de imtihan edecek. Peygamberini Ebu Lehep, Ubey ibni Halef vb. ile imtihan etti. Kılıçla imtihan etti. Peygamberi’nin önüne açlık çıkardı, Peygamberinin önüne hanımlarını çıkardı, Peygamberinin önüne candan sahabelerini dert olarak çıkardı. Onları öyle imtihan etti. Ashabı, öyle imtihan etti. Peygamberinin hanımlarını başka türlü imtihan etti.

Kardeşler,

Bizim karşımıza ise onların karşısına çıkan imtihanlardan sadece, açlık çıkmadı. Açlık hariç onların aile imtihanları, beraber olmadaki sosyal sorun imtihanlarını ve diğer siyasi imtihanları düşman saldırı imtihanları gibi hepsi bizim karşımıza çıktı. İlave olarak da onları açlıkla sınadı. Bizi ekmeği çöpe atmakla sınıyor. Bizi bollukla, onları yoklukla sınadı. Bir de ilave olarak bize teknolojiyi, evladımızdan değerli ve evlattan daha çok yatırım yapılacak çapta bir imtihan olarak karşımıza çıkardı Allah.

Televizyonu, bilgisayarı ve cep telefonunu şu imtihan boyutlu teknolojinin üç simgesi olarak alıyorum şüphesiz teknoloji bunlardan ibaret değil. Belki de bunlar daha büyük bir teknolojinin yan ürünü olarak karşımıza çıkmış bulunuyor. Kardeşler, mü’min olarak bu üç cihazı biz, Allah’ın karşımıza çıkardığı imtihan olarak görmek zorundayız. Bu imtihan olarak görmemiz de bizi bu cihazları kullanırsam Allah için kullanacağım. Kullanırken Allah’ın şeriatına göre kullanacağım, ilkesine sevk etmelidir. Yoksa kuru kuruya bunlar Allah’ın imtihanı, bunlar Allah’ın imtihanı, bunlar Allah’ın imtihanı demek bir çare değil. Yani bir insan cep telefonunu karşısına alsa “eyy Allah’ın Ebu Cehil diye karşıma çıkardığı melanet” deyip onu boğazdan denize atsa bir iş yapmış olmaz, israf etmiş olur. Ondan dolayı da vebale girer. Üç kere tü tü diyerek televizyon cin gibi lanetlenmiyor ki. Yani mademki Allah bunları karşımıza çıkardı, bu melanet internet cine benziyor zaten. O zaman Ayete’l Kürsi okuyup öyle açayım bilgisayarı desen aptallık yapmış olursun. Ayete’l Kürsi cine okunur, bu internetten cin de Allah’a sığındı zaten. Yani bu internet midir ne adı nedir ne isim vereceğini de şaşıyor insan. Nedir? Nasıl çalışır? Bu öyle bir enteresan yılan ki sahibini de yiyor. Yani bunu icat edip Müslümanların evlerine, arabalarına, ceplerine, kulaklarına kadar getiren sistem aslında onun kötülüğünü anlatan karşı tezleri de kendi eliyle yayıyor. Böyle acayip bir şey. Sahibine de yiyor, düşmanını da yiyor. Sahibine de yararı var, düşmanına da yararı var. Bir çıkmazın içine girmiş bulunuyoruz.

Kardeşler,

Bu son yıllarda “İnternet nedir, ne değildir? Yahu bunu ne edeceğiz, bunun hükmü nedir, caiz midir, mekruh mudur?” derken bir de “sosyal medya” diye bir şey çıkardılar karşımıza. Birileri planlayarak mı çıkardı, yoksa bu sosyal medya dedikleri şey birden, bu büyük kelimenin ürünü olarak mı çıktı; doğrusu onu da anlamış değilim. Yani bir planlama sonucu çıkmış olsa “Bu kadar akıllı bir insan var mı yeryüzünde, bu kadar büyük plan yapacak bira içmekten vakit bulan kaç gâvur kaldı dünyada?” diye de düşünüyorum. Böyle bir durumda kafam da karışmış oluyor; ama her halükarda bir sosyal medya dedikleri şeye dair bizim bir fikhımızdan, itikadımızdan, iman ve amel anlayışımızdan kaynaklanan uygulamamızın, muhakkak bulunması lazım. Aksi takdirde bizim basit bir cep telefonu olarak gördüğümüz şey, ailemizin çökmesiyle sonuçlanacak bir faciaya götürebilir bizi. Çocuğumuzu kaybettikten sonra, ona aldığımız telefonun kaç mal olduğunu anlamış oluruz. Filan karne hediyesi olarak aldığımız şey; benimle çocuğumun ayrıldığı ilk uygulama belki de bunu, ben fark etmiyor olabilirim. Bu sebeple sosyal medyanın, sosyal imtihan olduğunu müdrük olmalıyız biz.

Evet, buna kimi “sosyal medya” diyor, kimisi de “twitter” diyor ya da başka bir şey. O, onun çok basit bir ismidir. Ben buna “sosyal imtihan” diyorum. Sosyal imtihan! Evlenmek de benim için sosyal bir imtihandır zaten. Evlenmesen zinaya düşüyorsun, evlensen başını belaya sokuyorsun. Evlensem mi, evlenmesem mi? Ev tutsam, yani bir kadınla bir erkek evlenmenin ötesinde ev sahibi olamaya, evlenme diyeyim ben. “Ee ne güzel köprü altında yatsan; kira yok, bir şey yok. Şükürler olsun, devletin ömrü uzun olsun.” Köprünün altında yatıyorsun. Eve girsen kira veriyorsun, kira vermeyince icraya gidiyorsun. Bunun adı işte, imtihandır. Atamıyorsun, tutamıyorsun.

Şu ateş denen şey, bela mı bela! Evlerimize ateş sokmasak da yangın çıkmasa olmaz mı yahu? Görmüyor musun evler yanıyor, insanlar içinde yanıyor. Kömürden zehirleniyor insanlar, "Kaldırın kömürü dünyadan da rahat edelim kardeşim." denebiliyor mu böyle? Kaldır oluyor mu? Kaldırdın, gaz getirdin, daha toplu zehirlenmeler oldu bu sefer. Kömür, hiç olmazsa bir evi yakıyordu. Şimdi gaz ne demek? Şehrin her yeri dinamitlenmiş gibi, nereden tuttuğursan bütün şehir havaya uçacak. İmtihan budur! Âdem aleyhisselamdan beri insanoğlunun atamadığı, atamayacağı, asla atamayacağı olay budur işte!

Kardeşler,

"Lanet olsun kadınlara, kahrolsun erkekler!" demekle olmuyor böyle. Hem "Ömür boyu bu kadınlarla uğraşılmaz, uğraşılmaz!" diyeceksin sonra da tıptı tıptı mehrini verip yalvaracaksın, senle evlensin diye. Hem doğduğundan beri annen, teyzen hep beraber bu erkeklerin kabalığından sabalığından konuşacaksın; sonra da "Canım erkeğim!" diye yalvaracaksın, kocan olacak o senin. Böyle büyük konuşma dünyasında değil, ne konuştuğunu bilerek yapılan konuşmaların dünyasındayız biz. Bol bol palavra atmak değil, ne konuştuğunu bilmek gerekiyor. Rabb'im bizi, böyle imtihan etmek istiyor. Bu imtihanı kazanmak zorundayız. Nasıl? Yani kadına sövüp lanet edip onu atmakla olmuyor bu iş; ama ne yapıyorsun? Sen ve o, Allah'ın şeriatına teslim olarak, huzurlu bir yuva kurmaya çalışıyorsun. Bu huzurlu, huzursuz her nasıl olursa olsun, karşılığında Rabb'imizden cennet de alacağız. "Adn cennetlerinde keyif süreceğiz." diye huzurlu bir umutlu bir bekleme içerisinde oluyorsun. Karşına hangi imtihanı çıkarırsa Allah kömür mü, gaz mı, odun sobası mı diye ayırt etmeden onunla ısınıp yanmamaya çalışıyorsun. Seni yakmadan ısıtsın istiyorsun. Aynı şekilde Allah önüne sosyal medya veya siyaset medya; artık adını ne koyarsan koy; İvitir, twitter, liviter isim uydur gitsin. Yani bir isim! Ne çıkarırsa Allah, önce buna bir bakarsın! Bunun dinin, insanlığın, sıhhatin, toplumun, akrabaların açısından yararlı tarafları varsa kullanırsın. Hayır, bu bir melanet ve bunda hayır ebediyen yoksa tekmeleyeceksin gidecek. Mü'min başından savan değil, başına dert almayan insandır. Baştan savmak, kaçmaktır. Başına dert etmeden kullanmak da akıllı olmanın işaretidir. Televizyonda bir kere yanıldı mü'minler. "Tü, tü, tü!" diyerek, Ayete'l Kürsi okuyarak, Cin Suresi okuyarak onun şerrinden korunmaya ve ondan kurtulmaya çalıştılar. Cin Suresi okudukça o, cinleşti daha fazla. Bir işe yaramadı.

Kardeşler,

Şimdi, çocuklarımızın cebinde telefon diye bir cihaz var. Otuz sene önce, beş yıl sıra bekleniyordu telefon almak için. Şimdi çocuk beş dakika sabretmiyor, "Seninkini alırım." diyor. "Aman alma oğlum benim telefonun hafızasını kaybedersin." "Alırım çabuk!" diyor. "Ya beş dakika sabret!" Neyse hadi beş dakika sabır ediyor. "Çabuk, yemekten sonra al!" diyor.

Evet, bunu ben sembolize ederek anlatıyorum; ama çok da yabani bir şekilde anlatmıyorum. Bu vakia böyle! Bir cihaz alıyorsun, çocuğun çantasına koyuyorsun. Şimdi okula giderken annesi tembih ediyordu "Arkadaşlarına dikkat et!" diye. Okul kaç bin kişi? Diyelim ki iki bin kişi var. İki bin arkadaşı tek tek kimlikten kontrol edip "Bunlarla arkadaşlık yapma!" diyebilirdin. Şimdi aldığın bu cep telefonu cihazında "sosyal medya ağları" diye bir ağ var. Bu, Adem aleyhisselam zamanında ölmüş olan adama bile bağlanıyor neredeyse. Yani dünyadaki yedi milyara razıyız. Bu yedi milyanın muhtemel yetmiş milyar çocuğunun şeceresi bile var bu cihazda. Böyle "Caiz değil, bu mendeburu atın!" demekle atılmıyor bu. Nereye atıyorsun? "Ben sokaklara çıkmam!" demek kadar basit bir savunmadır bu. Sokağa çıkmazsan camiye nasıl gideceksin? Evden sığıyarak mı camiye atlayacaksın? "Sokağa çıkmam!" demekle mi çıkılmıyor sokağa?"

Hayır, sokağa çıkmak zorundasın. Eğer sokakta, camiye giderken sorun varsa kolay! O zaman sokağını ıslah edersin ya da maske alırsın, gözlük alırsın. Sokaksız camiye gidilmiyor çünkü. Aynı şekilde bir Müslüman olarak da bu cep telefonuna "Ben seni denetleyeceğim." diyemiyorsun. Bu beleşçilik ve baştan savma olur. Bunu daha önceki büyüklerimiz yapmaya çalıştılar. "Tüh, tüh, tüh!" dediler. "Tüh, tüh!" dedikçe tükürdüklerini rüzgâr yüzlerine vurdu, başarısız oldular. Mü'min olarak biz, zamanımızın cihadı diye düşünerek, cihat kalitesinde mücadele edersek biiznillahi Teâlâ; ne sosyal medyası ne interneti ne de cep telefonu Allah bizimle olduğu sürece bizi mağlup edemez. Bu kadar basit! Sen Allah'ı yanına al. Onun melekleri de seni korusun. Nasıl? Bayramlarda yollarda çok kaza oluyor. Bir mü'min kardeşe arabasına binip, yola gittiğinde "Allah muhafaza buyursun. Aman, aman Ayete'l Kürsi okuyun! Aman, aman Fatihâ okumadan çıkmayın!" diye nasıl tembih ediyorlar. "İki saatte bir mola ver, şerit değiştirirken dikkat et, sürat yapma!" diyorsun. Bu da bir trafik yolu işte! Bu da trafik yolu! Bu sosyal medya denen şey de bir trafik, bununla da insanlar bir yerlere gidip geliyorlar. Senin

köy okulundaki çocuğunun yirmi tane arkadaşı vardı “Filancaların çocukları biliyor, sigara içiyor, oğlum onlardan uzak dur.” diye yirmi çocuktan çocuğu koruyordun. Şimdi cep telefonu diye çocuğun cebine koyduğun şeyde, milyonlarca arkadaşı var. Bunların içinde Budist, dinsiz, Yahudi, Hristiyan, hırsız, eşkiya gibi her mahlûk var.

Çok enteresan, orada görünen halleri gerçek kimliği değil insanların. Cin gibi hayalet şeklinde de görünmüyor. Fuhsa bulaşmış birisi de bir Müslümanı tuzağa düşürmek için başörtülü, Allah için aile kuracak bir hanımefendi adayı olarak orada gösteriyor kendisini. Bu melanet cazibelerini gösteriyor. Gerçek yüzünü göstermiyor kimsenin. Herkes twit atarken, bilmem nesine atarken Evliya Çelebi gibi dünyayı dolaştığını, ondan sonra büyük Abdulkadir Geylani gibi hayırlar düşündüğünü, Yunus Emre gibi şiirler yazdığını söyleyerek orada kendini gösteriyor. Meğer o da başkasının twitterından çalmış onu. Hiç kimse gerçek şair değil ve hiç kimse Evliya Çelebi kadar dolaşmıyor. Birisini gezdiği yerdeki fotoğrafı alıyor, "Buralar çok harika." diyor sana twitliyor. Sen de zannediyorsun ki adam orada dolaşiyor; ama adam orada değil. Fotomontajla kendisini oraya montajlamış. Hilenin hilesinin hilesinin hile çocukları bunlar! Yani bir fotoğraf, on sene önce Kanarya Adaları'nda çekilmiş. Alavera dalavera ile o fotoğraf, onun evindeki vazunun görüntüsü oluyor.

Dedik ya artık Allah bizi bu çağa göre, insanlığın binlerce yıllık birikimine göre imtihan edecek. Bizim hazırlığımız ve bu imtihanı değerlendirme taktiğimiz de o mantıkta olmalıdır. Şeytan eğer gelişen bu teknolojiyi “Aman ne güzel ya! Cennetten iyi ki kovuldum da bu günleri gördüm. Şimdi gelsin insanoğlu benimle uğraşsın.” diye değerlendirirken; sen hala "Ben anlamam teknolojiden! Çocuklar buraya bas, dediler. Buraya basıyorum ben." diyorsun. Böyle hâlâ, doksan beşlik gözü görmeyen ihtiyaç gibi bakarsan bu teknolojiye; senin paranla faturasını ödediğin bir cep telefonu, bilgisayar veya internet üzerinden neslini çürütürsün. Zinacı, fuhuşçu, berbat bir işe karışmış bir çocuğun babası olarak dirilirsin. Bir de bunların parasını ödemiş biri olarak, cayır cayır yanarsın cehennemde! Fatura senden, telefon senden! Ondan sonra cehennemde yanmak da baba oğul o beraber yanın bari. O arada, o çocuk binlerce berbat bir işle veya filan ağa takılmışken sen, camideydin tabi! Tabi, tabi sen üstelikte zikir meclisindeydin. Sen kötü yerde değildin; ama kötülüğün faturasını ödüyordun. Kontör paraları sana geliyordu, o arada da sen zikir, tesbih çekiyordun. O kontör çekiyor, sen tesbih çekiyorsun.

Kardeşler,

Burada teknolojiyi ayıplamıyorum. Yani bunu biz, bir nimete dönüştürebiliriz. Dönüştürülebiliyor da zaten belli oranda. Yani bu neyle olur? Bir defa bunun azametini ve büyüklüğünü idrak ederek olur. Ortada bir vakıa var. Her birimizin hemen bilgisayar ve internet uzmanı olması gerekmiyor; ama bunun bir vakıa olduğunu, in cin gibi bir şey olduğu aklımıza geliyor. İşte bu bilgiler geliyor. İlk olarak bunu, Allah'ın büyük bir imtihanı olarak karşımıza çıkardığını anlayacağız. İkincisi; her birimizin bu dalda uzmanlaşmamız gerekmiyor.

Müslümanlar, elli senedir kızlarının başını açma pahasına, kız erkek karışık ortamlarda da olsa, “Aman doktorumuz olsun! Müslüman doktor yetiştirelim.” diye kızlarını tıp fakültelerine sevk etmekte sakınca görmediler. Nasıl sakınca görmediler? Sonra da “Aman Müslümanların doktoru olsun.” diye yetiştirdikleri doktorlar nereye gitti? Hangisi Müslümanların içine karıştı anlayamadık. O ayrı bir mesele tabi. Hep taviz verdik. Dinden fetva alırken “Erkek doktora götürmek caiz mi?” diye soruyorlar. Değil! “O zaman bak, yetiştirmek lazım.” Ne oldu? Sen de erkek gibi bir kız doktor yetiştirdin. Ne hayır gördü Müslümanlar bundan? Fetva alırken, aman Allah'ım ne güzel fetvalardı! Bu doktor hanımı bir görelim, fetvalarını bir izleyelim şunun. O aldığı fetvalar fakülteye girene kadardı tabi. Bu üslupla yapmadan, nasıl Müslüman doktor yetiştiriyoruz? Bizim Müslüman internet uzmanımız da yetişsin; ama fetvayı Müslümanlardan alıp bursu Müslümanların vakıflarından alıp sonra da küfrün hizmetinde bir internet mühendisi de istemiyorum. “Beni mü'minler bu melaneti hayra çevirmek için, Ümmeti Muhammed'in hizmetine interneti sunayım diye okuttular.” diyecek. Aç kalacak belki; ama ümmetin hizmetinde olmayan hiçbir işi de yapmayacak. Böyle bir teknoloji mühendisi yetiştirelim. Öbür türlü tenkidini yaparız, bağırırız, çağırırız. Bağırıp çağırmamızı da internete yayar o arada hâlbuki. Bize olan düşmanlığı o kadar güçlü ki ona karşı hakaretimizi bile lütfedip yayılıyor. Burada kardeşler, bir kılavuzumuz olmalı. Bu kılavuzumuz; Kur'an'ımızdan, Peygamber aleyhisselam efendimizin sünnetinden, fukahamızın fikhından

yararlanılarak elde edilmelidir. Sosyal medyayı kast ederek, yani şu büyük teknolojinin sadece küçük bir bölümünü kastederek söylüyorum.

Bir tek biz, niyetle zehirden şifa üreten bir ümmetiz. Her şeyimiz niyetle değer kazanıyor. Ben çocuğuma cep telefonu alırken, onun telefonuna internet bağlatırken ve o telefonu kullanılırken niyetim çok önemlidir. Bu niyetim "Aldı arkadaşlar hep çocuklarına, aldı. Mecbur biz de alacağız." şeklindeyse; hovarda, hiçbir işe yaramaz, boş bir niyettir bu. Koyunlar, baştaki koyun oradan gittiği için kendileri de oradan gidiyor. Aynı mantık, aynı mantık! Böyle ne cep telefonu alınır ne de ekmek alınır eve. Böyle ekmek de alınmaz eve. Çocuk daha peynir yiyecek, mecbur peynir alıyoruz eve, "Versene şu peynirden. Bizim çocuklarım sert peyniri seviyor, sert peynirden ver." diyorsun. Yazık parana ya! Böyle ticaret yapılır mı? "Rabb'immin emaneti olan çocuğumun peynire ihtiyacı var, Rabb'im ben de çocuğuma peynir alıyorum." de sadaka olsun aldığı. Niyet, biz niyet ümmetiyiz! Ne yaparsak niyetimizde büyük sevaplarda kazanırız, koyun gibi de gidebiliriz niyetsizlik yüzünden. Peyniri alırken bile ben, niye aldığının hesabını veriyorum. Allah bana çocuk emanet etti. Hayır, çocuğa gerek yok; bedenimi bana emanet etti Allah.

Bu bedenim rüku yapması lazım, secde yapması lazım, cihad etmesi lazım, akşam yatmadan kuran okuması lazım, sıla-i rahim yapması lazım, anaya babaya hizmet etmesi lazımdır. Bu beden, küfrü ürkütecek güçte olması lazımdır. "Damarın tıkanı, göğsüm tıkanı." vesvesesine kapılmayacak güçte olması lazım! "Bunun için de peynir yemem lazım. Rabb'im sen de bana rızık verdin, para verdin, ben de peynir alıyorum. Peynir kemik olacak, bu kemikle senin önünde büküleceğim rükûda Rabb'im!" dememiz gerekir. Bakkala girerken "Bismillahirrahmanirrahim." diye böyle bir niyet yapmak gerekmiyor; ama "Bakkala niye giriyorsun?" diye kazara bir soru sorulacak olsa bu açıklamayı yapman gerekiyor. Niyet bu işte!

Çocuğuma cep telefonu alırken de internet alırken de böyle alacağım. Böylece ben cep telefonunu, bilgisayarını, televizyonu cihada bile dönüştürürüm. Çocuğuma cep telefonu aldığım için kendimi, Bedir'de hissedebilirim. Tebuk'e, Yermük'e giden mücahitlere at alıp veren kılıç alıp veren kimse, ben de kendimi öyle hissedebilirim. Kur'an kursundaki okuyan elli çocuğa elli tane cep telefonu alıp onları Mushaf dağıtır gibi, fıkıh kitabı olarak dağıtabilirim. Yapabilirim; ama nerede, kime, nasıl yapıyorum? Sonra onu nasıl kontrol edeceğim de önemlidir. "Ya Rabb'i cihada niyet ettim!" deyip minareden atlamak cihat olmuyor herhalde. Cihada niyet ettiysen minarenin şerefesinden atlamıyorsun; meydana koşuyorsun. Aynı şekilde cihat niyetiyle yüz tane telefon alıyorsun bu seneki zekâtından, veriyorsun çocuklara. Küfür, onların geleceğini cennetini harap etsin. Böyle cihad olmaz elbette; ama biz niyet ümmetiyiz. Rabb'imiz göğüslerimizi görür. Göğüslerimizde volkan kadar patlayacak büyük bir azim ve heyecan görür Allah.

Tavırlarınızda da taktik hatası yapmayız, hırsıza bile versek sadakayı ecir kazanırız. Resûlullahtan öğrendim sallallahu aleyhi ve selem. Adam, sadakasını yanlışlıkla bir hırsıza vermiş. Hırsız, bildiğin hırsıza vermiş! Sonra adam ayıplanınca da ne yapsın adamcağız, "Herkesin niyeti var, niyeti var." diye karşılık vermiş. Öyle salyası akan hırsıza da vermemiş sadakayı; ama adamı fakir zannetmiş. Meğer adamın taktığı bu, bu yolla sömürüyor adam herkesi. Mü'min, onun kalbini açıp bakacak hali yok. Vereceği bir ekmek parası "Savcılıktan rapor getir." diyecek hali yok, bir ekmek parası için. Mü'min aldandı, verdi. Mü'min sıkıntıya düşmez; ama çocuğun eline şarjörü doldurulmuş, çakmağı çekilmiş tabancayı veriyorsun "Allah için verdik. İlerde cihat eder diye verdik." diyorsun. Çocuk gidip anasını vuruyor. "Bizim niyetimiz iyiydi." böyle safсата olur mu? Yaşına baktın mı, emniyeti çekilmiş miydi bu tabancanın, ruhsatlı tabanca mıydı, zamanı mıydı? Çocuğa nörolojik test yaptırdın mı, tabancayı görünce kimliğini saklayabiliyor mu çocuk, şahsiyetli bir tip mi? Öyle silahı çocuğa verip kendi canını ve başkasının canını tehlikeye düşürmekten söz etmiyorum. Niyet ümmetiyiz; ama boş niyet ümmeti değiliz. Allah'a bağlı niyetle yaparız çünkü. Niyet edince biz nasıl niyet ediyoruz? **تَوَيْتُ لِلَّهِ** "Allah'ım senin için niyet ediyorum." diyoruz. Allah'la ilişkili bir niyet, ortaya saçılmış bir

nimet değildir. Ucunda Allah olan bir şeyde, ciddi düşünce ve istikrar vardır.

Kardeşler,

Bu sosyal medyayı niyetimizle biz, cihat maksadına dönüştürebiliriz. Ramazanda teravih gibi, mukabele okumak gibi yapabiliriz; ama niyetimizin alt yapısı önemli! İlk olarak, "Niyet ettim medya üzerinden yeryüzünü fethetmeye!" diyorsun, sabah namazını kılmaya vaktin yok ama. Niye kılmıyorsun sen sabah namazı? Sabaha kadar sosyal medya üzerinden, fetihler yapmış. Bunu sadece şöyle örneklendireyim. İstanbul'un fethi, bir peygamber sevdasıydı sallallahu aleyhi ve sellem. "Ah İstanbul, vah İstanbul!" diyerek gitti Efendimiz, özet olarak söyleyecek olursak. Sultan Fatih'e de nasip oldu; ashabi kirama, Halid bin Zeyd'e nasip olmayan şey. Sultan Fatih müthiş, muazzam ve büyük zayıatların verildiği elli günlük bir mücadeleden sonra İstanbul'u bir 29 Mayıs'ta fethetti. Elli gün, boşluklarda, surların dibinde, işte Bayrampaşa'da, filan konakladığı yerde beklediler elli gün. Elli gün, ipek yatakta yatmadılar tabii. Fetih gerçekleşti, salı günü muhteşem bir fetih. Şükür secdesine kapandılar. Öbür gün de çok yoruldu, gece nöbetlerinde uyuyakaldı, sabah namazını kılmadılar. Kıyamet günü dirildiğinde Sultan Fatih için "Sana helal olsun sabah namazı be Mehmet! Fethettiğin şehirdeki on bin camide sabah namazı kılınıyor. Helal olsun sana! Bir sabah namazını sildik." der mi Allah? Böyle bir şey duyduk mu şimdiye kadar.

Demez! Niye demez biliyor musun? İstanbul değil; ama başka bir yeri fetihden dönerken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sabah namazını kaçırdı. Bilal'i nöbetçi bıraktılar, Bilal de uyuyakaldı. Elli günlük yoldan dönüyorlardı çünkü. Mataralarında su yok, "Şöyle bir mola verelim." dediler, sabah namazı gitti. Uyandıklarında işte saat on-on bir gibi olmuştu. Güneş onları yaktığı için uyandılar. "Ee çocuklar, bu kadar büyük meşakkatten sonra sabah namazını da görmez melekler, merak etmeyiz." demedi sallallahu aleyhi ve sellem. "Acil toparlanın! Helak inmeden gidelim buradan." dedi. "Buraya lanet yağacak, kaçalım buradan. Sabah namazını kılmadık burada çünkü." Ee, İstanbul'u fethediyorsun; ama sabah namazı gidiyor. Beyefendinin gözleri çanak gibi, kıpkırmızı olmuş. Ne oldu? Büyük bir operasyon yapmış, binlerce insana sosyal medyadan İslam'ı anlatmaya çalışmış. O kan bürümüş gözle de sabah namazı yok, öğle namazı yok bir halde. Hanım bir köşede bekliyor, kocası gelecek diye. Beyefendi, dünyayı fetihle meşgul! Çocuklar baba tanımazlar. O, tıkıdık tıkıdık tıkıdık bir şeyin üzerinde oynuyor. Koca adam, çocuk gibi tıkıdık tıkıdık tıkıdık oyuncakıyla oynuyor. Bu değil niyetimiz bizim! Benim niyetim; sosyal medyam, sosyal kimliğimi öldüremez! Ben babaysam babalığımı, anneysen anneliğimi, kocaysam kocalığımı, evlatsam evlatlığımı, komşuysam komşuluğumu, mü'minsem camiye cemaate namaza gidişimi, mü'minsem kitap okuma özelliğimi, tefsir okuma özelliğimi, fıkı öğrenme özelliğimi öldüren sosyal medya; beni anti sosyal yapıyor demektir. Bunun neresi sosyal olacak ya? Adı sosyal medya! Beni evine kapanmış bir halde, bir cihazın başında tıkıdık tıkıdık tıkıdık fare gibi bir şeyler kemiriyor orada. Tıkıdık tıkıdık tıkıdık, attım. Tık tık tık geldi, attım. Bu gülünç bir şey ya!

Yaşlı başlı adamlar toplanıyorlar. "Selamün aleykum." "Aleykum selam." "Ne var, ne yok?" "İyiyiz şükürler olsun." "Sizde ne var, ne yok?" diye sohbet ediyorlar. Bu arada öbürü de sosyal gönderim yapıyor. Sen on senedir buluşmamışsın güya. Hasret gidereceksin, bir aradasın. O Afrika'daki birine, selam gönderiyor. O arada "Nasılsın, annen nasıldı?" diyorsun. O ise "Ankara'da kaza olmuş, duydun mu?" "Nerede, annen de mi oradaydı?" "Hayır, sosyal medyadan öğrendim." diyor.

Evet, gülüyoruz halimize. Halimiz gülünç bir şey. Bir insan, babası ile otururken; sosyal medyatik oluyorsa bu, Müslümanca bir şey değildir arkadaşlar. Babasının, anasının önünde insan, tıkıdık tıkıdık yapar mı ya? Ne demek bu ya? Mübarek, hiçbir belediyede çöpçülük görevi bile almamış; ama herkes, bu sosyal medya sayesinde dünya idare uzmanı olmuş. Olduğu yerden dünyayı idare ediyor herkes. Demek ki tuzağa dönüşmüş. İstanbul'u bile fethetmiş olsan, sabah namazını kaçırttırıyor sana. Beş kuruş kıymeti yok, Allah katında! İnsan gözünde de kıymeti yok. Anan seni özlemiş, "Ah evladım, vah evladım!" O arada da "Tamam ana, iyiyiz ana." deyip tıkıdık tıkıdık devam ediyorsun.

Ananın, babanın yüzüne bakmıyor. Arkadaşı, güya özlemişsin onunla da görüşmüyor. O arada mesaj gönderiyor, mesaj alıyor ama. O bir dakika mesaj almaya, gitti Afrika zaten. Kayar, çok ciddi işlerle meşgul o.

“Niyetim iyi.” diye gülünç duruma düşemem ben. Bu, benimle oynuyor o zaman. Ben, dedikodu yapan bir ümmet değilim. Bana Kur’an’ım “Bir insanın arkasından gıybet ettiğin zaman, onun etini kebab yapıp yemişsin kadar adisin.” diyor. “Gıybet yapamazsın.” diyor. Filanca şunu demiş, bunu demiş, şöyle yapmış, böyle yapmış. Yapamazsın! Nemimedir bu. Nemimeci yani, “O öyle dedi biliyor musun? Bu böyle dedi, şu şöyle dedi.” Dedikodu yapmaktır. Twitter demek, nemimeizm demektir. Nemimeizm diye Kur’an’ın cennete giremediği şeyi “Şu şunu demiş. Sen duydun mu?” Yoo!” “Bana twitter geldi. Sen kime gönderdin?” Bütün tanıdıklarına. O kime gönderdi? Bütün tanıdıklarına. Fesuphanallah! Eskiden kadınlar köy çeşmesinde “Filanca kocasından dayak yemiş.” diye yayarlardı. Şimdi gerek kalmadı çeşmeye. Herkes dedikodu uzmanı oldu. Nemimeci, cennete giremeyecek. Bu nemimeyi ister caminin amfisinden yap, istersen de twitterdan yap. Nereden yaparsan yap. Nemimecisin, sen kardeşim! Dedikodu yayıyorsun, gıybet ediyorsun. Benim sosyal medyam, gıybetsizdir, dedikodusuzdur, ahlaklıdır. Öbür türlü benimki sosyal helaktır. Sosyal medya değildir.

Kardeşlerim,

Çok önemli bir konu! Şimdi herkes kendisini, şeyhu’l İslam kabul etsin ve bana fetva versin. Kızlarımız, sosyal medyada sayfa açsınlar mı, açmasınlar mı? Evet, bunun fetvasını beraberce bir kurul oluşturup vermeye çalışalım.

Kardeşim,

Bir kere bu, afyon gibi uyuşturucu bir şey! Alıyor insanı. Yani elhamdülillah, henüz görmedim herhalde namazın ikinci rekâtında twitine cevap verecek. Namazda da telefon çaldığına göre, twitter da çalar zamanla. Bu kadar uyuşturucu bir şey, (şimdi en baştaki sözlerimize dönelim) “Kızlar için iyi değil, bu kız ne konuşacak bunda?” deyip atabilecek kudretimiz var mı? Böylece kızlarımız, biz yemek yerken, namaz kılarken twitter ihtiyacını karşılasınlar. Böyle mi yapalım? Yoksa “Mü’min bir kızın da twitter hesabı olmasında sakınca yoktur.” mu diyelim? Bunun için ne şeyh’ul İslam olmak gerekir ne müftü olmak gerekir ne de âlim olmak gerekir. Akıllı olmak yeterli! Çünkü bununla mücadele çocuğun senden uzaklaşmasına, kızının senden uzaklaşmasına, senin kontrolünün dışında bir şey yapmasına sebep olur. Doğal sonucu budur bunun. O zaman kurallarımızın yürüdüğü bir sosyal medya bağlantısı, kız çocuğumuz için de geçerlidir. Peki, kız çocuğumuz için:

1. Bu sosyal medyayı eğer sadece; baba, ağabey, dayı ve amcanın dışında bir Allah kulu bu sosyal medyadaki resimleri görmüyorsa kızlarımız, her türlü resimlerini sosyal medyaya koyup kullanabilirler. Fakat bilgisayarın içine yüklenmiş değil bunlar. Korkarım ki böyle kâğıttaki bir resim, bilgisayarın kenarında dursa onu bile çalıp yayıyor dünyaya. Öyle geçiyor içimden yani, öyle geçiyor. Yani, bilgisayarın o dışındaki plastik kabı bile casus geliyor bana. Şimdi “Böyle değil!” diyeceksiniz ve gene güleceksiniz diye örnek de vermiyorum. “Selamün aleykum.” “Aleykum selam.” diye karşılaşıyorsun. Adam “Bak güzel çektim mi seni?” diyor. Nereden çektin bunu? Sen selamün aleykum derken “tak” diye bir ses çıkmış telefondan, çekmiş meğerki. Bir yerde resmin varsa, bu resmin gizlenmesi diye bir şey bu dünyada. Yok artık, yok. O zaman mü’min kızın, sosyal medya hesabı olur; ama o hesapta fotoğrafı olmaz. Peki, başörtülü, çarşafı olur mu? Kimse kimseyi güldürmesin. Kimse kimseyi güldürmesin! Gözün görülecek mi orada? Görülecek.

Sonra arkadaşın sürpriz olsun diye, sadece senin gözün, burnun ve çenenin görüldüğü bir fotoğrafı, açık bir kadının fotoğrafı ile montaj yapıp senin fotoğrafın diye sana verse; sen de tanınmayacak şekilde olan bu fotoğrafa şaşıyor musun, şaşırmıyor musun? Eh. O zaman köpeğe ayağını da kaptırma, parmağını da kaptırma, paçanı da kaptırma. Bir şeyi kaptırmayacaksın. Kızlarımız, sosyal medya kullansınlar, şartım var. Değil kendi resimlerini, çantalarının resmini bile koymayacaklar.

2. Sesli olarak kullanmayacaklar.

3. Sadece haftada bir kez sosyal medyalarını kontrol edecekler. Bayan olmayan bir arkadaşı o sosyal medyaya katılmışsa, yani o sosyal medya ne demek? Allah'ın yarattığı her mahlûkla ortak olmak demektir. Şimdi sen, kendi amca kızların, akrabaların ve medresedeki arkadaşların olarak, sosyal medya ağı kurdunuz otuz kişilik. Anlaştınız, "Erkek koymayacağız buna." dediniz. Sonra anladınız ki bir arkadaşınız, erkeğin de bulunduğu bir gruba arkadaş yapmış bu sizin grubu. O gün o adresini iptal edeceksin.

Bu şartı bana ver! Resmini koymayacaksın, sesini duyurmayacaksın ve birisi senin hesabındaki dokümanları gösterip arkadaşına "Bak bu kızla evlenir misin? Karakteri burada." demeyecek. Yani senin çamaşırın, olmayacak medya. "E bunları yapmayınca sosyal medyaya ne gerek var?" Bilmiyorum ne gerek var. Bizden önceki nesiller sosyal medyaları olmadan sağlıklı yaşadılar. Bunları da yapacaksın bu sosyal fitnedir o zaman. Bu sosyal bela! Buna evet diyemeyiz kız çocuklarımızın penceresinden.

Kardeşlerim,

Bir başka mesele de eğer; tıp açısından, sağlığımız açısından sosyal medyanın bizim sağlığımıza zarar verdiğini anlarsak, bu zarar ne olabilir? Mesela; kulak iltihabına neden olabilir, göz bozukluğuna neden olabilir. O gün götürüp çöp kutusuna, atacaksın o cihazı. Adresi de iptal edeceksin. Hiçbir şey bizden ve bizim sağlığımızdan kıymetli değildir. Kanun bu! Ayrıca çocuğumuza biz sosyal hesap, siyasi hesap neyse açtıktan sonra çocuğumuzun, tembelleştğini görürsek veya on çalışma yaparken sekize düşürdüyse çalışmayı, bu hesap haramlaşmaya doğru gidiyor. Mesela; anamız bizimle on dakika konuşuyordu da sosyal medyadan sonra bu sekiz dakikaya düştüyse, eşimiz kuma olarak görmeye başladıysa senin sosyal medyadaki hesabını, bu haramlaşmaya doğru gidiyor demektir. Böyle gülünç bir duruma düşmeden hesabını kapat, bilgisayarını da at. Ne yaparsan yap!

Kardeşler,

Tekrar özetleyecek olursak, biz Ümmet-i Muhammed'iz. Teknoloji düşmanı değiliz. Bilakis bütün teknolojileri, Allah'ın üzerimizdeki nimetleri olarak görürüz. Fakat üzümünden şarap yapmayıp da üzüm olarak onu yediğimiz gibi; bilgisayar olsun, cep telefonu olsun, interneti olsun teknolojiyi de üzüm gibi yeriz. Şaraplaşmaya başladı mı, çöpe atarız.

Ve'l hamdu lillahi rabbi'l alemîn.